

łami ustawowymi, pochodzącymi z różnych okresów czasu od r. 1924 począwszy. Ten skomplikowany stan prawny utrudniał, rzecz prosta, prowadzenie jednolitej polityki uposażeniowej i personalnej. Nowy projekt kładzie kres tej różnorodności postanowień prawnych i wprowadza jednolite dla wszystkich pracowników państwowych i samorządowych przepisy ramowe, precyzuje zasady pobierania uposażeń i określa elementy, z jakich uposażenie się składa, pozostawiając ustalenie wysokości uposażeń zasadniczych do rozporządzenia Rady Ministrów. Ta droga zapewni elastyczność w określeniu wysokości uposażeń, gdyż odpadnie konieczność drogi ustawodawczej dla każdorazowej zmiany stawek uposażeniowych.

Projekt ustawy uposażeniowej obejmuje, jak zaznaczyliśmy pracowników państwowych oraz pracowników samorządowych. Pracownikami państwowymi w rozumieniu tej ustawy są: 1) pracownicy państwowi, podlegający ustawie o państwowej służbie cywilnej, 2) profesorowie i etatowi docenci, pomocnicze siły naukowe, 3) nauczyciele państwowych i publicznych szkół ogólnokształcących i zawodowych, a wreszcie 4) sędziowie i prokuratorzy w sądownictwie powszechnym oraz asesory i aplikanci sądowi.

Pracownikami samorządowymi są pracownicy związków samorządu terytorialnego, oraz pracownicy zatrudnieni w biurach prezydentów rad narodowych.

Ustawa nie dotyczy pracowników pobierających uposażenie według przepisów o uposażeniu żołnierzy i służby bezpieczeństwa, lasów i monopolu, pracowników służby zdrowia a także pracowników zakładów i przedsiębiorstw, w których wynagrodzenia pracownicze określone są zbiorowymi układami pracy. To wyłączenie jest w pełni uzasadnione szczególnymi właściwościami ich służby, które wymagają odrębnego uregulowania uposażeń.

Projekt ustawy wprowadza zmianę podziału na grupy uposażeniowe.

Mianowicie: dla Prezesa i Wiceprezesów Rady Ministrów, ministrów, podsekretarzy stanu, szefów centralnych urzędów państwowych oraz pracowników pobierających uposażenie według grupy II ewt. III-ciej, wprowadza się 6 grup uposażenia zasadniczego.

Dla pozostałych pracowników państwowych

i samorządowych ustala się 12 grup uposażeniowych.

Pracownicy nauki podzieleni zostali na 8 grup uposażeniowych.

Dla sędziów i prokuratorów przewidziane są 4 grupy uposażenia zasadniczego.

Wreszcie dla nauczycieli państwowych, publicznych i samorządowych szkół ogólnokształcących i zawodowych oraz wychowawców państwowych i samorządowych zakładów opiekuńczo-wychowawczych, oraz wychowawczyń przedszkoli — 7 grup uposażeniowych.

Sprawa zaszerzegowania pracowników do poszczególnych grup uposażeniowych, tabele stanowisk służbowych i kwoty miesięcznego uposażenia zasadniczego dla poszczególnych grup, zostanie ustalona przez Radę Ministrów.

Dalsze postanowienia projektu ustawy uposażeniowej unormują szereg spraw wynikających ze stosunku służbowego pracowników np. sprawa dodatków funkcyjnych, łączenia stanowisk służbowych, wygaśnięcia stosunku służbowego, dodatków dla pracowników nauki (5 proc. za każde pełne pięciolecie pracy) itp.

Jak już zaznaczyliśmy, projekt ustawy ma charakter ogólny pozostawiając ustalenie i rozstrzygnięcie spraw szczególnych w zakresie uposażeń, tabel, stawek, awansów itp. Radzie Ministrów. Dzięki temu uniknie się przewlekłej z natury rzeczy, drogi ustawowej przy regulowaniu szeregu spraw, jakie życie będzie niewątpliwie nasuwać.

Według ostatnio ustalonych zasad uposażeniowych, najniższe uposażenie zasadnicze pracownika administracji państwowej i samorządowej wynosić będzie w XII-ej (najniższej) grupie uposażeniowej — 8.800 zł miesięcznie, podnosząc się równomiernie w grupach następnych i to dla wszystkich instancji. Tym samym zniesiona zostaje różnica w uposażeniach zasadniczych między pracownikami np. ministerstwa a najniższych urzędów im podległym. Do uposażeń zasadniczych przyznane zostaną dodatki funkcyjne lub służbowe, które wyniosą, w zależności od wykonywanych funkcji lub stanowisk służbowych, od 1.500 do 15.000 zł miesięcznie. Ponadto przewidziany jest t. zw. dodatek wyrównawczy i dodatek lokalny np. morski (od 700—1.700 zł.).

T. D.

Czy kuchnia jest izbą mieszkalną?

Z mocy art. 21 ust. 3 lit. b dekretu o najmie lokali z dnia 28. 7. 1948 roku zwolnieni są od obowiązku wpłat na rzecz Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej wynajmujący lub użytkujący lokale mieszkalne w budynkach mających nie więcej niż 8 izb mieszkalnych. Wedle § 10 rozporządzenia z dnia 23. 10. 1948 roku (Dz. U. R. P. nr 50, poz. 398) w sprawie wykonania dekretu o najmie lokali (rozp. wykon.) przy obliczaniu ilości izb, o których mowa w art. 21 ust. 3 lit. b/ dekr. o najmie lokali, bierze się pod uwagę tylko te izby, które zgodnie z przepisami § 7 rozp. wyk. uważa się za izby mieszkalne. Te ostatnie przepisy zawierają definicję izb w ogóle, wymieniając jako takie m.

in. również kuchnie; pojęcie izby jest oczywiście szersze aniżeli izby mieszkalnej, nie każda izba jest izbą mieszkalną. Określenie „mieszkalne” używają przepisy § 7 rozp. wykon. jedynie w odniesieniu do pokoi a nie w odniesieniu do kuchni, podając przy tym jakich pokoi nie należy uważać za pokoje mieszkalne. Z powyższego wynika, że kuchni nie zalicza się do izb mieszkalnych.

Powyższa interpretacja znajduje swe potwierdzenie w treści przepisów § 8 rozp. wykon. Przepisy te — w odróżnieniu od przepisów § 7 rozp. wykon. odnoszących się tak do pomieszczeń, znajdujących się w lokalach mieszkalnych jak również do pomieszczeń znajdujących się w lo-